

22. fejezet - A sebésült

Mivel legutóbb igencsak morcos hangulatban találták Aberforth Dumbledore-t, Harry ezúttal kényelmesen, reggeli után kelt csak útra. Megtette a szokásos óvintézkedéseket, aztán elballagott a birtok határán lévő, aurorok által őrzött hoppanálási pontra. A kapun kívül ezúttal Rémszem Mordon örködött. A varázsszemét vadul pörgető férfi meg sem lepődött Harry láttán, csak biztatóan rávicsorgott.

- Jó utat, és lankadatlan éberség, Potter!

- Köszönöm, így lesz, Mr. Mordon.

Harry magára terítette a láthatatlanná tévő köpenyét és hoppanált.

Godric's Hollow teljesen más képet mutatott, mint mikor legutóbb itt járt. Ropogott a hó a talpa alatt, erős szél cibálta testén a talárt és a köpenyt. Kénytelen volt varázslattal rögzíteni magán a leplet, hogy láthatatlan maradjon. Néhány méterenként visszafordulva eltűntette lábnyomait a havon, hogy ne hagyjon hátra árulkodó jeleket. Úgy érezte, ez is több, mint amire szükség van, ugyanis sehol semmi életjel nem mutatkozott.

Szíve összefacsarodott szülei régi háza láttán, aztán elfordította róla tekintetét. Megállt a mellette lévő, rozoga épület előtt, az ajtóhoz lépett, és bezörgetett. Választ azonban nem kapott.

Néhányszor még megismételte a dörömbölést, de semmi sem történt. Hiába várt. A ház, akárcsak a többi a faluban, teljesen lakatlannak tűnt. Már éppen vissza akart fordulni, amikor egy rekedtes hang szólalt meg a háta mögött.

- Ki van itt, és mit akar?

Harry óvatosan hátranézett, és a vékony, kistermetű varázslót pillantotta meg pár lépéssel maga mögött. Bizonyára most ért haza valahonnan. Néhány pillanatba telt mire rájött, hogy bár a férfi tud a jelenlétéről, a köpenyben láthatatlan, ezért jól érthetően válaszolt.

- Harry Potter vagyok, uram. Beszélnem kell önnel!

A férfi hirtelen lépett előre kettőt.

- Fogd meg a kezem!

A látszólag bedeszkázott ajtón keresztül egy határozott mozdulattal az épületbe rántotta Harryt, és összevont szemöldökkel fürkészte, amíg a fiú leporolja magáról a havat, és leveti álcáját.

- Remélem, sehol nem hagyál nyomokat - mordult rá a varázsló, és belépett a nappaliba. Harry magyarázkodva követte.

- Mindet eltűntettem magam után.

- Mondd gyorsan, mit akarsz, mert sok a dolgom! - vakkantotta idegesen a férfi.

Spotty eközben a vendég lábához dörgölözve jelezte, hogy felismerte a látogatót, majd az egyik karosszékre pattanva kéjeset nyújtózkodott, és összegömbölyödött egy párnán.

Az asztal lapját félig kupacokba pakolt növények, füvek, levelek, virágok és gombák borították. Aberforth levette a vállán lógó tarisznyát, és elkezdett kipakolni belőle a maradék helyre. Kis üvegcskébe zárva, különböző állati eredetű szerek, porok és folyadékok gyülekeztek az asztal másik felén. Harry nyomban felismerte legtöbbjüket: különféle bájjal alapanyagok voltak.

- Nem szeretnék alkalmatlankodni, csak az édesapámmal kapcsolatban szeretnék kérdezni öntől valamit. A bátyja javasolta, hogy keressem fel - mentegetőzött. A varázsló csak mordult egyet, hogy folytassa, és tovább pakolászott. Harry a zsebébe nyúlva elővette a két mátka-gyűrűt, és a másik felé nyújtotta. - Látta valaha ezeket a szüeim kezén?

Aberforth Dumbledore merengve nézte a kezét, majd őt is néhány pillanatig. A szekrényhez ment, és üstöket kezdett előpakolni.

- Anyád mindig az ujján viselte az övét. Azon az éjszakán is rajta volt. Azt mondta, hogy jelzi a közvetlen életveszélyt, ezért sohasem vette le az ujjáról. - Készerűen megrázta a fejét. - Sajnos ez sem segített rajta.

- Nem emlékszik, hogy a párja apám kezén volt-e, amikor... *akkor éjjel megtalálták?*

- Nem hinném, fiam. Jól ismertem apádat, és ha emlékeim nem csalnak, ilyet sosem láttam a kezén.

- Talán a nyakában hordta, láncon...

- Lehet. Akkor éjjel azonban biztos, hogy nem volt rajta ékszer. Bár nem hiszem, hogy valamit is segített volna...

Harry egy ideig letörten meredt a szőnyeg kusza rojtjaira.

- Szeretném megköszönni a karácsonyi ajándékot - motyogta Harry. A varázsló elgondolkozva pillantott rá, azután hirtelen felcsillant a szeme.

- Jó, hogy megemlégtetted. Most is nálad van?

- Igen, uram. Ez tényleg olyan nagy ritkaság? Ön készítette?

- Egy közeli barátomtól kaptam, de gondoltam, Neked nagyobb szolgálatot tehet. Sajnos, most mégis el kell kérnem tőled. Szükségem lenne rá, de megígérem, hogy később igyekszem szerezni helyette egy másik készletet.

Harry kotorászni kezdett feneketlen tarisznyájában, miközben azon gondolkodott, milyen lehet ennek az állítólag remete életet élő embernek a közeli barátja. Letette a kis dobozkát az asztalra.

- Valaki megsérült?

- Az nem rád tartozik!

- Olvastam reggel az újságban arról a támadásról, és arra gondoltam...
- Mi volt az újságban? - kapta fel a fejét hirtelen a férfi.
- Hogy megtámadtak valakit, és porig rombolták a házat. Tizenkét halott halálalfólót, és hét muglit találtak a helyszínen.

- Azt már tudják, ki volt a célpont? - Aberforth bátyjához hasonlóan átható kék tekintetét a fiú szemébe fúrta.
- Csak annyit tudnak, hogy fontos ember lehetett, és biztosan nagyon erős varázsló volt, de ezek is csak feltételezések.

A másik felsőhajtott, és tovább csoportosította a hozzávalókat. Amikor végzett, a könyvespolchoz lépett, és leemelt egy vaskos, gyógyító főzetekről szóló kötetet.

- Bájitalt készül főzni, uram? Szívesen segíték, ha hasznomat látja.
- Azt rebesgetik, reménytelen eset vagy, ami a bájitalokat illeti...
- Az már régen volt, és azóta sokat fejlődtem. Most az egyik legjobb vagyok az évfolyamon - húzta ki magát büszkén. A varázsló gyanakodva fűrkészte.

- Bizonyára erre is van magyarázat...
- Különleges tankönyvekből tanulok - felelte Harry, és remélte, hogy a férfi megelégszik ennyivel.
- Hát jó. Még el kell mennem néhány különösen ritka összetevőért. Ha annyira lelkes vagy, láss neki ennek a Vérpótló-elixírnek. Úgyis elég hosszadalmas művelet, legalább hamarabb készen lesz. Gondolom már tanultátok.

- Igen, uram. A RAVASZ vizsgán is szerepelni fog.
Aberforth újra magára kanyarította kissé kopott köpenyét. Az ajtóból még visszanezézett.
- Ne tégy semmit, bármi történjen is. Itt biztonságban vagy. Ha baj van, bújj a köpeny alá, és lapulj meg, vagy ha kijutsz a házból, és alkalmad nyílik rá, hoppanálj! Fél óra múlva itt vagyok. - Sietve elhagyta a házat.

Harry nekilátott a hozzávalók előkészítéséhez, és felidézte magában a Vérpótló-elixír receptjét, a Félvér Herceg kiegészítéseivel. Csak nemrég tanulták, így nem volt nehéz dolga. Felszította a tüzet, és nekilátott a munkának, gondolatai azonban mindegyre elkalandoztak. Megpróbált értelmes magyarázatot találni a helyzetre. A bájitalt könnyedén összeállította, már csak fönie kellett meglehetősen sokáig, és a végén beletenni a porrátorit unikornis szarvat.

Morfondírozása közben egyszer csak Spotty felé pillantott, és megdermedt. A kneazel párducpettyes bundája enyhén felborzolódott, óriási fülei akár a lokátorok pásztázták a helyiséget. Harry az állat mellé ereszkedett a székbe, és simogatni kezdte puha, selymes bundáját. Spotty ettől kissé megnyugodott, ám pár perc múlva ismét fülelni kezdett. Most már a fiú is hallotta a furcsa neszt. Mintha valaki a körmével kaparászott volna. Mikor már azt hitte, hogy csak képzelődött, a kneazel felpattant, és a falat borító, plafonig érő könyvespolc előtt elkezdett idegesen fel-alá járkálni.

Harry követte az állatot, és figyelmesen megvizsgálta a bútort és a falat is. A jószág leült az egyik ponton, és elkecseregett miákolásba fogott, furcsa, reszelős hangján.

- Van itt valami, Spotty? Be szeretnél menni? - kérdezte Harry, mire az ismét nyávogott egyet, mintha értené a fiú szavait.

Harry előkapva pálcáját ismét végigmustrálta az egész felületet. Érezte, hogy tilosban jár. Aberforth Dumbledore végre a bizalmába fogadta valamennyire, amit félreérthetetlenül bizonyított az, hogy egyedül hagyta az otthonában, és engedte bájitalt főzni. Nem akarta mindezt elveszíteni, ám amikor ismét felhangzott a polcok mögül a furcsa hang, kíváncsisága legyőzte a józan eszét.

Sorra próbálta az ajtó és zárnyitó varázslatokat, míg végül az egyik kísérletét siker koronázta. Magában áldotta Hermionét, aki mikor Piton lakosztályába akartak behatolni, minden fellelhető, hasonló varázslatnak utána nézett.

Egyszer csak hirtelen megmozdult, majd elfordult a könyvekkel zsúfolt polcrendszer. A fiú legnagyobb meglepetésére egy keskeny lépcső tűnt fel mögötte, amely a föld alá, feltehetőleg a pincébe vezetett. Enyhe világosság derengett lentről, és Harry, pálcáját készenlétben tartva megindult lefelé a habozás nélkül lesurruló Spotty nyomában.

A lépcső egy nem túl nagy helyiségbe vezetett, amely sokkal inkább vendégszobának, mint pincének tűnt. Egy ágy, egy kis éjjeliszekrény, egy jókora háromajtós szekrény és néhány láda volt benne. Az ágyat lágyesésű, királykék és fekete mintázatú függöny takarta. Alatta egyre hízó vértócsa terjengett a padlón. Mikor belépett, még éppen látta a kneazel farkát eltűnni a függöny mögött.

Harry óvatosan közelebb lépett. Néhány pillanatig várt, majd elhúzta a függönyt és benézett. Ijedtében kiejtette kezéből a puha kelmet, lehunyta szemét, és mélyeket lélegezve arra koncentrált, hogy reggelije ne hagyja el rögtön vadul bukfacező gyomrát.

Odabent iszonyatos állapotban egy ember feküdt. Gyorsan összeszedte magát, és ismét megnézte. Az ágyon fekvő alak arca teljesen felismerhetetlen volt, mert rengeteg zúzódás és alvadt vér borította. Hosszú fekete haja is vértől csapzottan terült el a párnán, egyik karja és lába pedig bizarr testhelyzetben, kicsavarodva hevert. Valószínűleg több helyen eltörhetett. Fekete talárja is rászáradt vértől és sártól volt mocskos, ráadásul cafatokra tépetten alig borította be sebekkel borított testét. Nem csak átkok és fizikai támadások érték, hanem tépett szélű, marcangolt sérülései is voltak. Harry csak remélni tudta, hogy nem vérfarkas harapás nyomai. Rémülten vette észre, hogy a tépett sebekből folyamatosan szivárog a vér, táplálva a padlón növekvő hatalmas tócsát. A férfi bal keze az ágy támláját markolta még öntudatlanságában is, és néha megcsikordultak rajta a körmei. Hát ezt hallotta Spotty. Az állat a férfi mellé kucorodott, és hangosan dorombolt.

Bizonyára jól ismeri - futott át Harry agyán. Gondolkodás nélkül felrohant a lépcsőn, és magához vette a kis fadobozt, a különösen erős bájitalokkal.

Amikor visszatért, több fényt varázsolt, és megpróbált segíteni a sebesültön. Szájához emelte a saját készletében lévő *Vérpótló-elxírt*, ám a beteg fogai annyira erősen össze voltak szorítva, hogy egy cseppet sem sikerült a fogai közé erőltetnie.

Inkább feladta, és mugli módra szorítókötést rögtönzött az ágyneműből az erősen vérző jobb karon és lábon. Miután valamennyire enyhült a vérzés, nekilátott mágiával megtisztítani testét a friss és a rászáradt vértől, hogy láthatóvá váljon, mennyire súlyosak egyéb sérülései. Amint a sebesült arcához ért, kővé dermedt, mintha sóbálvány átkot szórtak volna rá.

Először nem akart hinni a szemének. Bár alig volt felismerhető, mert a törött orr, és a sok zúzódás teljesen eltorzította vonásait, az előtte fekvő - feltehetően haldokló -, férfi személyazonossága kétségtelené vált. Perselus Piton volt az, a Roxfort volt bájitaltantanára, a Főnix Rendjének hajdani kémje. Albus Dumbledore gyilkosa.

Harry gondolatai száguldva követték egymást, s ezalatt megmoccanni sem tudott.

Mit keres ez a gyilkos itt, áldozata öccsének házában?

Azt hitte, a hőst fogja itt találni, aki megölt tizenkét halálfalót, és elmenekült. De hát Piton nem lehet ő! Legfeljebb az egyik sérülten megszökött támadó... De akkor miért nem vitték magukkal a túlélő halálfalók, amikor elmenekültek? Aberforth foglya lenne?

Értetlenül állt a helyzet előtt. Agya vadul zakatolva próbálta felfogni az abszurd helyzet értelmét, de nem nagyon boldogult.

Először csak annyit fogott fel, hogy előtte fekszik Dumbledore gyilkosa, szüleinek árulója, és Sirius ellensége, aki hat éven át megalázta őt a Roxfortban. Hirtelen hatalmukba kerítették érzelmei, és vad áradatként hullámoztak végig rajta: Amint felismerte a férfit, legelőször jött a düh, majd a gyűlölet, és a káröröm: Megérdemelte! Végre megbűnhődött!

Mindez azonban csak néhány pillanatig tartott. Ekkor a férfi öntudatlanul mozdítani próbálta törött tagjait, de fájdalmában felnyögött, és körmei ismét az ágydeszkába mélyedtek. A mozdulatra újabb vérpatakok indultak meg szemcangolt karjából és lábából, s erre Harryt elöntötte a félelem:

Nem akarja, hogy ez az ember meghaljon! Ezt nem engedheti! Meg kell tudnia a válaszokat, amiket Piton rejteget - villant belé a gondolat, és rettegés töltötte el.

Újult lendülettel látott a sebek megvizsgálásához. Az arcán lévő felületi sérüléseket helyrehozta a *Hippokrax* varázslattal, amit Tonks alkalmazott rajta, amikor Malfoy az arcába rügött tavaly a Roxfort Expresszen. Piton arca így is annyira sápadt volt a vérveszteségtől, mintha már nem is élne.

Tehetetlenül bámulta a férfit, akit annyira vágott megölni *azóta* az este óta. Hát most úgy látszik, elvégezték helyette a piszkos munkát. Nem hitte, hogy ilyen sérülésekből valaki felépülhet.

Rengeteg kérdés volt, amire választ remélt ettől az embertől, aki most itt haldoklott előtte. Hogy került hozzá Mardekár medálja, és az apja gyűrűje? Miért ölte meg az igazgatót? Mik Voldemort céljai? Hol van Bellatrix Lastrange? Hogyan lehet Naginit elpusztítani? Mit keres itt egyáltalán?

Csak úgy zsongott a feje.

A lépcsőn dühörögve leszánguló Aberforth látva, hogy nem történt semmilyen katasztrófa, megtorpant, majd a beteget bámuló Harry mellé lépett.

- Még él, de lehet, hogy el fog vérezni. Nem tudtam beadni neki a vérpótlót... - közölte a fiú, és szemében keserőséggel nézett az idős férfire. - Nem halhat meg, amíg nem beszéltem vele! - Keményen a varázsló szemébe nézett. - És magától is magyarázatot várok - közölte elszántan, azután némaságba temetkezett.

Aberforth csak bólintott. Pálcája néhány intésére a beteg engedelmesen szétnyitotta cserepes ajkait, és lenyelte a szájához tartott Vérpótló-elxírt, majd még néhány kortyot Harry bájital készletének több üvegcéséjéből. A fiú hitetlenkedve nézett a házigazdára.

- Csak nem Imperius átkot használt?

- Mit gondolsz, inkább haljon meg? - villant rá a varázsló szeme. - Fejezd be a főzetet, amit készítettél, mert nemsokára arra is szükség lesz!

Mire Harry visszatért kezében egy csomó fiolával, Aberforth ismét begyógyította Piton testén a sérülések legtöbbjét, és megitta vele a maradék bájitalokat.

- Hiába. Sajnos ezeket a harapásokat nem tudom végleg begyógyítani, mert azok néhány óránként újra és újra felszakadnak.

- Én már láttam ilyet - mondta Harry. A varázsló kíváncsian várta a folytatást, ő pedig belekezdett. - A barátom, Ron édesapját megmarta egyszer Nagini, Voldemort kígyója. Sokáig nem tudták meggyógyítani még a Szent Mungóban sem, pedig a végén még mugli módszerekkel is próbálkoztak. Hosszú időbe telt, de végül szerencsére felépült. - Harry elgondolkodva maga elé meredt. - Csak azt nem értem, miért harapta volna meg éppen Nagini? Ő is velük volt! Azok után, hogy megölte Dumbledore professzort, biztosan Voldemort kedvence lett! Hiszen elpusztította a legnagyobb ellenségét!

- Én másképpen látom - ellenkezett a varázsló. - Ő volt a célpont, akit a halálfalók megpróbáltak elpusztítani.

- Az lehetetlen! Ő egy átkozott halálfaló! És egyáltalán: Mit keres itt?

- Talán azért van itt, mert ő az áldozat volt, Harry - erősködött Aberforth, és tekintete megkeményedett, látva a fiú makacsságát.

- Ez nekem nem elég. Magyarázza meg!

- Mi ketten régóta ismerjük egymást. Albus mutatta be Perselust, még azelőtt, hogy a Roxfortba ment volna tanítani. Tegnap éjjel megtámadták, és mivel tudta, hogy számíthat rám, utolsó erejével ide menekült.

Harry először szóhoz sem jutott, de mire végre megtalálta a hangját, nem bírta tovább.

- Ő a bátyja gyilkosa! Honnan tudja, hogy nem a támadók soraiban sérült meg?

- Erre inkább nem mondok semmit. Sok-sok éve tartjuk a kapcsolatot. Megbízom benne, akárcsak Albus.

- De hát ő is ráfizetett! - Harry a fejét csóválva leroskadt az ágy szélére. - Ezt nem tudom elhinni...

- Később talán választ kapsz tőle a kérdéseidre. Én többet nem mondhatok. Egy darabig úgysem hagyhatja el ezt a házat. Ha túléli a következő néhány napot, és nem romlik az állapota, talán van remény rá, hogy felépül.

Harry végre eldöntötte magában, hogy mindent meg fog tenni azokért a válaszokért.

- Tudok valamiben segíteni?

- Azt hiszem, igen. Nem akarom felhívni magamra a figyelmet, ezért nem mehetek hivatásos bájital szaküzletbe, és nem is rendelhetek meg mindent számára. Te viszont hozhatnál a Roxfortból néhány speciális bájitalt, vagy legalább hozzávalókat. Nem vagyok bájitalmester, de talán sikerül elkészítenem, amikre szükség van.

- Ha hét közben olyasmit készítünk az órán, aminek hasznát vehetjük, abból mindenképpen hozok. A gyengélkedőre viszont nem könnyű bejutni, mert Madam Pomfrey nagyon szigorúan őrzi a gyógyszereket. Piton magánlaborja, ahol biztosan tart készleteket, riasztóval van ellátva, így oda sem juthatunk be észrevétlenül. Viszont a lakosztályába be tudok menni minden héten egyszer, amikor takarít a manója. - Aberforth szemeiben elismerés csillant a hallottakra. - Elhozhatok bájital könyveket, és alapanyagot a szertárból, így itt, önnél, hétvégén elkészíthetjük, amit csak kell.

- Ez a megoldás jó lesz. Addig talán kitart, amit ma készítettél, és én is összehozok néhány főzetet, amihez van elég alapanyag. A vérvesztés mellett a kígyómárás okozza a legtöbb gondot. Ha erről találnál valami könyvet, az nagy segítség lenne.

- Majd igyekszem.

- Még valami! Nem beszélhetsz erről senkinek! Még a barátaidnak sem! Gondolom, ők sem kedvelik különösebben, és nem szeretném, ha bármi is kiszivárogná. Csak azért nem törölöm az emlékeidet a mai napról, mert segítséget ígértél, és ha felépül, ő is tud majd segíteni neked. Ezt jól jegyezd meg!

Harry este hétre ért vissza a Roxfortba, és egyenesen a kviddics meccs utáni örömmámorba toppant a klubhelyiségben. Ginny nyomban a nyakába ugrott, Ron pedig vigyorogva integetett a szoba túlsó végéből, ölében Hermionéval. Harry mindenkinek gratulált a fölényes győzelemhez, aztán hamar elbúcsúzott, és felment a hálóba. Amikor barátai követték, pár szóval összefoglalta látogatását Aberforth-nál. Elmondta, hogy nem tudott segíteni neki a gyűrűvel kapcsolatban, és közölte, hogy visszavonul lefeküdni. Máris furdalta a lelkiismeret, amiért elhallgatja előlük az igazságot.

A hálósobában elővette Piton tankönyvét, és igyekezett olyan bájitalt vagy varázslatot fellelni benne, ami segíthet a gyűlölt bájital tanár megmentésében.